Szilágyi Zsófia

Vaságyakról

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 35. szám, 2019. augusztus 30.

Tamás Dénes: Az élő ház. Kalligram Kiadó, Budapest, 2019, 304 oldal, 3500 Ft

Nem elegáns a fülszöveggel kötözködni, pontosan tudom, mi a célja ennek a pár mondatnak: rávenni a könyvet keresgélőt arra, hogy adjon esélyt egy számára feltehetőleg ismeretlen szerző első regényének, amelynek sem a címe, sem az egyébként gyönyörű, Hrapka Tibor tervezte borítója nem utal az iskolai tematikára. (Bár az 1975-ben Sepsiszentgyörgyön született Tamás Dénesnek megjelent már egy esszé- és egy novelláskötete erdélyi kiadóknál, ezeket a magyarországi olvasók közül aligha olvasták tömegek.) Mégis, ha önmagam valamiféle alakmását kerestem volna *Az élő ház* szereplői között, nem jártam volna sikerrel, egyszerűen azért nem, mert ez a regény, hiába vannak ott benne a vágy tárgyaiként a lányok, vagy inkább a lánytestek, akik (amelyek) az érettségi találkozón egykori önmaguk megcsúnyult, megvastagodott, eltorzult másaként bukkannak fel, valójában egy fiúkollégium, vagy, ahogy olvashatjuk, „bentlakás” regénye. És mint ilyen számomra sokkal közelebb volt az előfelvételis katonák viszontagságairól szóló regényekhez, mint a középiskolában játszódókhoz. Az iskola itt vánszorgó, félálomban elviselt órák sorozata, amelyek után vissza lehet menekülni a 24 fős fiúszobába, ahonnan szintén menekülni kell, leginkább az álomba, a rockzenébe, péntekenként pedig az átmenetileg mindent feledtető részegségbe.